

Folketingets Ældreudvalg

Holbergsgade 6
1057 København K
Telefon 33 92 93 00
post@aeldremin.dk
www.aeldremin.dk

Sagsnr.
2025 - 571

Doknr.
951214

Dato
01-04-2025

Folketingets Ældreudvalg har d. 6. marts 2025 stillet følgende spørgsmål nr. 53 (alm. del) til ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pia Kjærsgaard (DF).

Spørgsmål nr. 53:

“Vil ministeren oplyse, om det i Langeland Kommune er indført, at ældre der har behov for en nødkaldsknap, ikke fremover skal kunne benytte sig af det til hjemmeplejen, men i stedet selv skal bære en sådan ordning, herunder at den ordning skal gå til en af pågældendes pårørende? Og vil ministeren samtidig tilkendegive sin egen holdning til en sådan ordning?”

Svar:

Ældreministeriet har indhentet bidrag fra Social- og Boligministeriet til besvarelse af spørgsmålet om, hvorvidt ældre i Langeland Kommune selv skal betale for en nødkaldsknap. Social- og Boligministeriet oplyser følgende om hjælpemidler efter serviceloven:

“Det følger af servicelovens § 112, at kommunalbestyrelsen skal yde støtte til hjælpemidler til personer med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, når hjælpemidlet i væsentlig grad kan afhjælpe de varige følger af den nedsatte funktionsevne, i væsentlig grad kan lette den daglige tilværelse i hjemmet eller er nødvendigt for, at den pågældende kan udøve et erhverv. Der ydes hjælp til anskaffelse af nødkald som et hjælpemiddel, såfremt borgeren er en del af personkredsen og opfylder minimum en af de nævnte betingelser.

Det er serviceloven, der fastsætter den overordnede ramme for, hvilke serviceydelser og tilbud kommunalbestyrelsen har pligt til at yde. Det indebærer, at den enkelte kommunalbestyrelse på visse områder kan fastsætte lokale kvalitetsstandarder, retningslinjer eller lokale serviceniveauer om, hvilken type hjælp den pågældende kommune giver i forhold til bestemte typer af behov eller målgrupper. Lokale serviceniveauer skal fastsættes inden for de rammer, der følger af den konkrete bestemmelse i serviceloven og af lovgivningen i øvrigt, herunder fx generelle regler i retssikkerhedsloven og serviceloven om bl.a. kommunernes

forsyningsforpligtelse og de forvaltningsretlige regler og grundsætninger.

Derfor kan der være en grad af variation i, hvilke tilbud de forskellige kommuner stiller til rådighed. Kommunens tilbud skal naturligvis leve op til loven, så borgerne får den hjælp, som de har brug for og krav på. Det indebærer, at der altid skal foretages en individuel og konkret vurdering af den enkeltes behov for hjælp og forudsætter, at kommunerne fraviger de lokalt fastsatte serviceniveauer i op- og nedadgående retning, hvis nødvendigt, så borgerne får den tilstrækkelige hjælp.

I tilfælde hvor kommunen træffer afgørelse om ophør af støtte til hjælpemidler, skal det derfor altid ske på baggrund af en konkret og individuel vurdering af en den enkeltes samlede livssituation, ligesom der gælder et krav om en særligt uddybende begrundelse ved afgørelser om hel eller delvis frakendelse af en tidligere tilkendt ydelse.”

Jeg henholder mig til ovenstående bidrag fra Social- og Boligministeriet.

Med venlig hilsen
Mette Kierkgaard
Ældreminister